

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobkyně: V. D.**, zast. Mgr. Ing. Janem Lerchem, advokátem se sídlem Bedřicha Smetany 167/2, Plzeň – Vnitřní Město, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 4. 2009, č. j. DSH/4564/09 a č. j. DSH/3888/09, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 4. 2010, č. j. 30 A 22/2010 – 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatelky, Mgr. Ing. Janovi Lerchovi, advokátovi se sídlem Bedřicha Smetany 167/2, Plzeň – Vnitřní Město, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **5760 Kč**; tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností brojí žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), jímž byla odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2009, č. j. DSH/4564/09, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 14. 1. 2009, č. j. VNITŘ/D/20404/08, o zadržení

řidičského průkazu stěžovatelky, a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2009, č. j. DSH/3888/09, jímž bylo jako opožděné zamítnuto odvolání stěžovatelky proti usnesení Magistrátu města Plzně ze dne 19. 12. 2008, č. j. VNITŘ/D/20605/08, o prohlášení lhůty, v níž může stěžovatelka ve správním řízení o zadržení řidičského průkazu navrhovat důkazy a činit jiné návrhy.

Krajský soud rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2009, č. j. DSH/4564/09, a rozhodnutí žalovaného z téhož dne, č. j. DSH/3888/09, vyloučil k samostatnému projednání usnesením ze dne 19. 3. 2010, sp. zn. 17 Ca 23/2009, a následně kasační stížností napadeným usnesením žalobu odmítl s odůvodněním, že tato rozhodnutí žalovaného byla stěžovatelce doručena dne 21. 4. 2009. Dvouměsíční lhůta k podání žaloby podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), která se počítá od okamžiku, kdy bylo rozhodnutí oznámeno doručením písemného vyhotovení, skončila dnem 22. 6. 2009. Žaloba proti uvedeným rozhodnutím byla u krajského soudu osobně podána dne 28. 8. 2009. Krajský soud tak dospěl k závěru, že žaloba byla podána opožděně a podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ji odmítl.

Stěžovatelka napadla usnesení krajského soudu kasační stížností, v níž připustila, že žaloba ke krajskému soudu byla podána skutečně 28. 8. 2009, nezákonnost napadeného rozhodnutí však spatřuje v přepjatém formalismu, když nebyl respektován celkový kontext věci. Žalobou napadená rozhodnutí se týkají zadržení řidičského průkazu, přičemž stěžovatelce je známo, že správní soudy v minulosti zastávaly názor, že rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu je rozhodnutím předběžné povahy a jako takové je ze soudního přezkumu vyloučeno. Teprve v roce 2009, po podání žaloby, došlo ke změně do té doby konstantní judikatury, když Nejvyšší správní soud dospěl k názoru, že rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu není ze soudního přezkumu vyloučeno. Teprve v reakci na tuto změnu judikatury krajský soud rozhodnutí žalovaného týkající se zadržení řidičského průkazu vyloučil k samostatnému projednání a v návaznosti na to dospěl k závěru, že žaloba byla podána opožděně. Stěžovatelka má za to, že změna judikatury vyslovující se k charakteru rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu a nevhodné řešení spočívající ve vyloučení rozhodnutí k samostatnému přezkumu, kde je patrná snaha řízení zkomplikovat a prodloužit, přičemž principy soudního řádu správního a ostatně všech procesních předpisů stojí na principech zcela opačných – řízení co nejvíce urychlit a zjednodušit, odůvodňují její požadavek, aby byla její žaloba věcně projednána, nikoli odmítnuta.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatelka je v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem. Důvod kasační stížnosti odpovídá

důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Zdejší soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a odst. 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se zcela ztotožnil s právními závěry krajského soudu ve vztahu k rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2009, č. j. DSH/4564/09. Krajský soud správně zhodnotil, že uvedené rozhodnutí žalovaného bylo stěžovatelce doručeno dne 21. 4. 2009. Podle § 72 odst. 1, věty první, s. ř. s. je možno žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Vzhledem k tomu, že zvláštní zákon pro daný případ nestanovuje jinou lhůtu, bylo nutno žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného podat nejpozději 22. 6. 2009. Žaloba byla podána osobně u krajského soudu dne 28. 8. 2009, přičemž stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně uvedla, že nepopírá, že tomu tak bylo. Je tedy zřejmé, že žaloba byla podána opožděně. Podle § 72 odst. 4 s. ř. s. přitom zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout. Krajský soud tak postupoval zcela v souladu se zákonem, když žalobu dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl jako opožděnou.

Ve vztahu k rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2009, č. j. DSH/3888/09, o prohlášení lhůty, v níž může stěžovatelka navrhovat důkazy a činit jiné návrhy, je třeba konstatovat, že jde o úkon, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, který je dle § 70 písm. c) s. ř. s. ze soudního přezkoumávání vyloučen. Na základě § 68 písm. e) s. ř. s. je proti němu žaloba nepřípustná a je třeba ji s ohledem na § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnout. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 28. 2. 2008, č. j. 5 Afs 69/2007 - 64, dospěl k závěru, že důvod odmítnutí žaloby pro výluku ze soudního přezkumu kvůli tomu, že žalobou napadený úkon správního orgánu není „rozhodnutím“ ve smyslu legislativní zkratky v § 65 odst. 1 s. ř. s. [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s.], vylučuje současnou existenci důvodu odmítnutí žaloby pro opožděnost [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], což odůvodnil tím, že „*zkoumat včasnost žaloby podle § 65 a násl. s. ř. s. lze pouze ve vztahu k úkonům správního orgánu, které jsou „rozhodnutími“ ve smyslu shora zmíněné legislativní zkratky. Ve vztahu k úkonům, jež „rozhodnutími“ nejsou, se proto bez toho, aby se vůbec zkoumala včasnost žaloby, uplatní přednostně před důvodem odmítnutí žaloby pro opožděnost [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] důvod podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s.*“ V nynějším případě nepřípustnost žaloby pramení z § 68 písm. e) a § 70 písm. c) s. ř. s., i zde lze dospět k obdobnému závěru jako v rozhodnutí č. j. 5 Afs 69/2007 - 64, tedy, že důvod odmítnutí žaloby pro nepřípustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. c) s. ř. s. se uplatní přednostně před důvodem odmítnutí podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro opožděnost. Včasnost podání žaloby má totiž význam zkoumat především až u žaloby, která je přípustná. V

daném případě tak měla být žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2009, č. j. DSH/3888/09, odmítnuta pro nepřípustnost dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ke srovnání lze uvést další rozhodnutí zdejšího soudu, v němž dospěl k závěru, že důvod odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. má přednost před důvodem dle § 46 odst. 1 písm. b) – jde o rozhodnutí ze dne 31. 10. 2007, č. j. 2 As 46/2006 - 100 [důvod nepřípustnosti zde byl spatřován v § 68 písm. a) s. ř. s.], a rozhodnutí ze dne 3. 6. 2004, č. j. 2 Afs 17/2003 - 54 [důvod nepřípustnosti v tomto případě spočíval v § 68 písm. e) s. ř. s. v kombinaci s § 70 písm. b) s. ř. s.].

Krajský soud pouze pochybil v tom, že žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ačkoliv při správném použití zákona měla být odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Se zřetelem k tomu, že odmítnutí žaloby krajským soudem je věcně správným rozhodnutím, k pochybení došlo toliko v uvedeném směru a ustanovení § 110 s. ř. s. jinou nápravu neumožňuje (zrušení rozhodnutí krajského soudu a odmítnutí žaloby Nejvyšším správním soudem dle ustanovení § 110 odst. 1 věty za středníkem s. ř. s. přichází v úvahu jen tehdy, pokud je krajským soudem rozsudkem rozhodnuto ve věci samé, ačkoliv již v tomto řízení byly důvody pro odmítnutí žaloby), omezil se Nejvyšší správní soud pouze na tuto poznámku. Nejvyšší soud nad rámec potřebného odůvodnění dodává, že i kdyby nebyl dán důvod k odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., musela by žaloba být krajským soudem odmítnuta pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jelikož i rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2009, č. j. DSH/3888/09, bylo stěžovatelce doručeno 21. 4. 2009 a žaloba proti němu byla podána až dne 28. 8. 2009.

Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit námitce stěžovatelky, která poukazuje na skutečnost, že z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2009, č. j. 7 As 69/2008 - 47, vyplývá, že rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu podle § 118c zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, není rozhodnutím předběžné povahy podle § 70 písm. b) s. ř. s. a není vyloučeno ze soudního přezkumu. Tímto rozhodnutím pak došlo ke změně judikatury zdejšího soudu, která do té doby nahlížela na uvedené rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu jako na rozhodnutí předběžné povahy (k tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 5 As 42/2008 - 42; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2008, č. j. 5 As 77/2008 - 68). Poukaz na změnu judikatury týkající se nazírání na povahu rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu podle § 118c zákona o silničním provozu ovšem není schopen zamezit aplikaci ust. § 72 odst. 4 s. ř. s., ze kterého vyplývá, že zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout. I v takovém případě je třeba trvat na tom, aby byla žaloba podána v dvouměsíční lhůtě, jinak je třeba ji odmítnout.

V další argumentaci v kasační stížnosti stěžovatelka tvrdí, že v reakci na výše uvedenou změnu judikatury Nejvyššího správního soudu vyloučil krajský soud

rozhodnutí týkající se zadržení řidičského průkazu k samostatnému projednání. Stěžovatelka takový postup považuje za nevhodný a vidí v něm snahu řízení zkomplikovat a prodloužit, přičemž principy soudního řádu správního a ostatně všech procesních předpisů stojí na principech zcela opačných, tj. řízení co nejvíce zjednodušit a urychlit. Stěžovatelka svou argumentací napadá vhodnost postupu krajského soudu, který žaloby proti uvedeným rozhodnutím žalovaného vyloučil k samostatnému přezkumu. Nejvyšší správní soud však nespatřuje ve vyloučení těchto žalob k samostatnému projednání tvrzenou snahu řízení zkomplikovat a prodloužit, neboť krajský soud zcela přesvědčivě v usnesení ze dne 19. 3. 2010 ve věci pod sp. zn. 17 Ca 23/2009 (ve spise pod sp. zn. 30 A 22/2010 založeném na č. l. 1 – 3) odůvodnil, proč k vyloučení žalob k samostatnému projednání došlo. Důvodem vyloučení žaloby proti rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 4. 2009, č. j. DSH/4564/09 a č. j. DSH/3888/09, byla skutečnost, že k jejich projednání je příslušný tříčlenný senát krajského soudu, kdežto proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2009, č. j. DSH/7873/09, je příslušný rozhodnout samosoudce, jelikož jde o řízení ve věci přestupků, o nichž dle § 31 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje samosoudce. Důvod pro vyloučení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2009, č. j. DSH/4564/09 a č. j. DSH/3888/09, byl zcela legitimní, a nelze v něm proto spatřovat tvrzenou snahu řízení zkomplikovat a prodloužit.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly jeho běžnou úřední činnost.

Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 8. 2010, č. j. 30 A 22/2010 - 56, byl stěžovatelce ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti advokát Mgr. Ing. Jan Lerch. V takovém případě hotové výdaje a odměnu za zastupování platí stát (§ 35 odst. 8, věta první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokátovi částkou 2 × 2100 Kč za dva úkony právní služby, které spočívají v převzetí a přípravě věci a doplnění kasační stížnosti, a 2 × 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce stěžovatelky doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměna zvyšuje

o částku odpovídající této dani, která činí 20 % z částky 4800 Kč, tj. 960 Kč. Celkem tedy Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému advokátovi odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů ve výši 5760 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu